

[Forsvarsministeren.]

består i dag den største krigsfare deri, at der er en overvældende overmagt hos eventuelle angrebslystne stater overfor den totale svaghed hos fredselkende stater. Det er efter min mening den største fare, der består i øjeblikket.

Overfor de betæneligheder, som det ærede medlem anførte, vil jeg gerne uden at inkludere mig på en ny diskussion om Atlantpagten, en diskussion, der jo har været ført mange gange i løbet af den sidste uges tid, sige, at dens efter min mening væsentligste betydning er, foreløbig, dens præventive virkning og så endvidere dette, at man ikke efter denne pagt og det demokratiske sammenhold, der her har fundet et magtfuldt udtryk, fra nogen side viser selvopgivelse på forhånd, men i store og små stater er parat til at drage konsekvensen, nemlig at yde et forsvar overfor ethvert angreb. Det er jo bl. a. derpå, at hele princippet med den øjeblikkelige assistance til de svagere fra de stærkere bygger.

Når det ærede medlem fremhævede en anonym militær sagkyndig, der skulle have sagt, at for Danmarks vedkommende var det et par timer, det drejede sig om, kunne jeg godt lide at vide, hvilken militær sagkyndig der her er tale om.

Det ærede medlem var i sine almindelige teoretiske betragtninger over disse forhold kommet meget på afstand fra den mere positive indstilling, som hans parti indtog i sin tid, og som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen mindede om, dengang det stod som varm tilhænger af det skandinaviske forsvarsforbund med de meget store militære forpligtelser, som dette forbund ville have påført Danmark. Men det kan vi jo lade ligge i øjeblikket.

Det ærede medlem var forarget over, at jeg ved min forelæggelse havde knyttet nogle betragtninger til den radikale betænkning. Den forargelse synes jeg ikke er berettiget, eftersom betænkningen, samtidig med at jeg talte, blev delt om til det høje tings medlemmer; derfor syntes jeg, jeg havde lov til at give en beskrivelse af visse ting, som det radikale parti havde fremført i betænkningen. Det ærede medlem siger, at jeg ikke kan bebrejde hans parti, at det ikke har taget imod tilbudet om at få sagkyndig assistance til at stille et mere detaljeret ændringsforslag op, for det har flertallet jo heller ikke gjort. Ja, der er nu en væsentlig forskel på det, som flertalspartierne møder med i den såkaldte ramme-lov, og de betragtninger, som det ærede medlem har ført frem sammen med sin

partifælle fra landstinget om de militære og forsvarsmæssige forhold; men det glæder mig at se, at man i dag kom endnu et skridt videre end før, for i dag kom det ærede medlem jo med en positiv antydning af, hvilke rammer man opererer med indenfor det radikale parti, når det drejer sig om opbygningen af et forsvar. Vi fik i dag for første gang at vide, at man for hærens vedkommende ønsker en hær på ca. 10 000 mand årlig med tre indkaldelser årlig og med en tjenestetid på 8 måneder. Se, det er jo meget godt, at man stiller dette program op, men det må formentlig sammenholdes med det, som man også fra radikal side siger skal være en sådan hærs opgave, for der peger man jo i betænkningen på, at den hær, man vil have, skal opretholde den indre orden i landet. Den skal derudover kunne foretage bevogtning og forsvar af landets flyvepladser og vigtige havne, den skal formere en grænsestyrke, og endelig skal der oprettes en særlig FN-styrke.

Efter at de bemærkninger er blevet fremsat, bad jeg, om man ikke i departementet i hvert fald kunne udarbejde en nogenlunde, skønsmæssig beregning over, hvad et sådant landmilitært forslag ville koste i praksis, og en sådan beregning har jeg fået. Det viser sig, at med de opgaver, der er stillet, og med indkaldelse hver fjerde måned af et hold på 3 330 mand kan det alligevel blive ganske artige udgifter, der knytter sig til denne talmæssigt meget lille hær. Skal denne styrke anvendes til bevogtning og forsvar af flyvepladser, og skal der være mening i det, skal der være effektivitet i det — og det er formentlig hensigten —, så må den, efter hvad militære sagkyndige oplyser for mig, bestå af såvel fodfolk som luftværnsartilleri, feltartilleri og pionertropper, ligesom det i alt fald vil være ønskeligt med et mindre antal kampvogne. Men naturligvis skal hovedvægten lægges på fodfolket. Hvis en sådan styrke, sammensat og indkaldt på den måde, der her er tale om, skal have nogen kampværdi, og det må jo være meningen, og det er endda kun tilfældet for det ældste rekrutholds vedkommende, må den ifølge sagens natur være meget stærkt enkadreret med befalingsmænd, således at disse styrker kan formeres i et ret stort antal underafdelinger med et mindre antal mand pr. underafdeling, end det for nærværende er tilfældet. Derfor vil alene antallet af faste befalingsmænd ikke blive stort mindre, end man har opgjort det til i det nye forslag.

Ud fra disse forudsætninger og ud fra forudsætningen om, at dette forsvar skal løse